

GREETJE VAN DEN BERG

**Gouden bergen
in Tirol**

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Voor de zoveelste keer draaide Kristy een rondje voor de spiegel en schikte nogmaals de plooiën van haar jurk, borstelde haar haren en voelde zich toen redelijk tevreden. Voor ze terugliep naar de kamer bleef ze nog even in de deuropening staan om het resultaat van haar gezwoeg op te nemen. Het zag er feestelijk en gezellig uit en het enige dat ze nu nog kon doen was afwachten tot haar gasten zouden komen.

Ze had nu wel reden om een feest te vieren. Niet alleen had ze na jaren wachten een flatje gekregen, bovendien was ze een paar dagen terug drieëntwintig geworden.

Voor haar familie had ze dat al gevierd. Vanavond zouden collega's en kennissen komen.

Ze zuchtte. Ook haar beste vriendin zou komen. Odette, die een vriend had, met wie zij absoluut niet overweg kon. Ze vond hem

een stiekemer, die naar haar knipoogde, zodra Odette zich omdraaide. Bovendien was hij een heel stuk ouder dan Odette en natuurlijk had ze daarover haar mond niet gehouden. Iets, wat Odette haar niet in dank had afgenomen. Haar hele leven draaide nu immers om 'Johan'. Het was 'Johan' voor en 'Johan' na en van de vertrouwelijkheid, die er tussen hen bestaan had, was niets meer over.

Kristy schrok op, toen de bel ging. Nog snel keek ze in het voorbijgaan in de spiegel en trok toen met een weids gebaar de voordeur open, waarna ze meteen bedolven werd onder diverse bloemen en planten en er vijf collega's naar binnen tuimelden.

Vanaf dat moment had ze het te druk om nog ergens over na te denken. De een na de ander arriveerde en ze deed niets anders meer dan rondleidingen door het huis houden en koffie schenken.

Het was al laat, toen Johan en Odette kwamen. Johan begroette haar op de bekende, overdreven manier, die haar vreselijk ergerde. Een kus achter het ene oor, eentje achter het andere oor en nog een middenop. Ze zei er echter niets van.

Toen ze de keuken inliep, kwam Odette haar achterna.

‘Je hebt het hier wel getroffen. Ben je al een beetje gewend?’

Het klonk oprecht belangstellend.

‘Het bevalt me hier wel. Al is het natuurlijk nog te vroeg om er echt wat over te kunnen zeggen. Mijn naaste burens ken ik nog niet eens. Het loopt tegen vakantietijd. Veel mensen zijn weg. Na de vakantie ga ik me daar wel eens druk over maken.’

Ze hield zich verwoed bezig met de toastjes. Ze wist immers precies wat er nu komen ging.

‘Ga je nog wel op vakantie?’ Odette haperde even.

‘Waarom niet? Ik zal me daar alleen ook wel weten te vermaken.’

‘Ik voel me er toch een beetje schuldig over. Ik bedoel... we hadden tenslotte afgesproken om samen te gaan, maar Johan stond erop dat ik met hem mee naar Ibiza zou gaan. Jij zou in mijn plaats toch hetzelfde hebben gedaan?’

‘Ik weet het niet.’

‘Als je van iemand houdt, kun je hem niet

missen. Ik wil bij Johan zijn, zo vaak ik kan. Ik houd echt van hem, weet je.'

'Dat zal wel,' zei Kristy vaag.

'Jij kunt je niet voorstellen wat het is om zo van iemand te houden.'

'Maak je over mij maar niet bezorgd.' Kristy ging er verder niet op in. 'Ik zal me heus niet vervelen in de bergen, ook alleen niet. Met een beetje geluk kom ik 'Geiten-Peter' nog tegen.'

'Ach jij...' begon Odette, maar Kristy slipte langs haar heen, met een bord vol toastjes, de kamer in.

'Daar is warempel de vrouw des huizes zelf ook nog,' werd ze uitbundig begroet door Tim, de boekhouder van het kantoor waar ze werkte.

'Je hebt me toch niet gemist, hoop ik,' reageerde ze.

'Toch wel en om dat te compenseren eis ik deze dans van je.'

Ze grinnikte, schoof het bord met toastjes op tafel en volgde Tim naar de geïmproviseerde dansvloer in het achterkamertje. 'Je hebt het leuk voor elkaar,' begon hij even later.

'Mmm...' mompelde ze afwezig. Ze had ei-

genlijk weinig zin in praten. In stilte genoot ze ervan de haar vertrouwde mensen te zien, die nu heel anders leken.

‘Leuk is dat...’ mompelde ze.

‘Wat?’ informeerde Tim direkt.

‘Nou gewoon... de mensen, die je dagelijks op het werk ziet. Ze lijken hier zo anders, veel menselijker. Eigenlijk is het maar een heel klein stukje, wat je elke dag weer van ze ziet.’

‘Inderdaad,’ was Tim het met haar eens. ‘Jijzelf inclus. Van een knappe, arrogante secretaresse, verander je ineens in een gewone, leuke vrouw.’

‘Hè, jakkes, kom ik echt zo over?’

‘Nou, oké, ik heb overdreven, maar er is inderdaad een groot deel in je, dat ik niet ken en wel graag zou willen leren kennen.’

‘Wat zeg je dat plechtig.’ Ze probeerde hem af te leiden.

Het was niet alleen haar opgevallen, dat Tim veel werk van haar maakte. Ze werd er op het werk danig mee gepest.

‘Ik meende het,’ ging Tim halsstarrig verder en ze was blij, dat op dat moment de plaat afgelopen was en ze haar chef moest bijstaan

bij het zoeken naar een nieuwe.

‘Zet maar een gezellige rock-’n-rollplaat op,’ stelde ze voor. ‘Dan kan iedereen lekker loskomen.’

‘... en is er geen gelegenheid om te praten,’ vulde Tim aan, die net achter haar langs liep.

Ze antwoordde niet, maar kleurde, omdat hij haar zo goed doorzag.

Het werd nog een ontzettend gezellige avond en voor ze het wist gingen de eerste gasten alweer weg. Dat waren Johan en Odette.

‘Nou, jullie hebben het ook niet erg lang volgehouden,’ merkte ze op.

Odette glimlachte verontschuldigend. ‘Johan moet morgen werken, ondanks de zaterdag. We zien elkaar vrijwel nooit in het weekend.’

‘Weet ik,’ zei ze flauwtjes en keek Johan onderzoekend aan. ‘De zaak loopt erg goed,’ ging hij er meteen op in. ‘We kunnen het haast niet bijbenen.’

‘Gelukkig maar, er zijn genoeg bedrijven die op het ogenblik graag zo zouden draaien.’

Nadat ze de deur achter hen gesloten had,

liep ze peinzend de kamer in. Er was iets vreemds aan Johan. Óf hij had zoveel hart voor de zaak en lonkte naar een flinke promotie, óf er klopte iets niet en ze vreesde het laatste.

Daarna vertrokken er meerdere mensen. Tim bleef, samen met twee kennisjes van haar, over en samen hielpen ze haar de boel weer aan kant te maken. Kristy was hen er dankbaar voor. Nu pas voelde ze dat ze goed moe was. Ze had al echt zin in haar vakantie, al ging ze dan alleen. Tim ging gelijk met de anderen weg. Ze was bang geweest, dat hij nog weer zou beginnen, maar hij hield het bij een neutraal: 'Tot maandag!'

Voor ze de lamp in haar kamer uitdraaide, keek ze nog eens rond. Zoveel bloemen zou ze altijd moeten hebben. Het stond zo gezellig. In haar slaapkamer liet ze haar nieuwe jurk achteloos op de grond vallen en had net het besluit genomen nog een douche te nemen, toen er gebeld werd. Ze voelde haar hart bonzen in haar keel en overwoog maar niet open te doen, toen voor de tweede keer de bel ging. Nu lang en dringend. Snel schoot ze in haar badjas, sloop de gang in en zag een

donker figuur voor het matglazen raam staan. Nu werd er op de deur geklopt en ze hoorde: ‘Kristy... ben je daar? Ik ben het... Odette.’

Met trillende vingers haalde ze de knip van de deur en opende die op een kier. Ze wilde een tirade beginnen, maar ontdekte toen het behuilde en opgezwollen gezicht van haar vriendin. ‘Odette, kind wat is er in vredesnaam aan de hand?’

Ze trok haar naar binnen en sloot de deur zorgvuldig. Odettes schouders schokten en ze kon eerst geen woord uitbrengen. Als een hoopje ellende zat ze even later op de bank, huilen met gierende uithalen.

‘Hij... is... weg...’

‘Wie? Johan?’ informeerde Kristy.

‘Ja... hij is... getrouwd.’

‘Wanneer? Sinds kort?’

‘Al zeven jaar.’ Odette begon weer te huilen en Kristy stond op om een glas water te halen, dat ze dankbaar aanvaardde.

‘Ik zal ondertussen je ouders bellen, dat je hier blijft,’ kondigde Kristy doortastend aan.

‘Graag.’ Odette knikte. ‘Ze zullen al wel in bed liggen, maar mams slaapt nooit voordat ik thuis ben.’

Odettes moeder was inderdaad nog wakker en Kristy legde de situatie uit. Hoewel ze zich ongerust over haar dochter maakte, berustte ze er uiteindelijk toch in, dat Odette bij Kristy bleef.

Toen Kristy weer in de kamer terugkwam, bleek Odette een stuk rustiger te zijn geworden.

‘Nou begin maar bij het begin,’ zei ze zake-lijk. ‘Johan is dus al zeven jaar gelukkig ge-trouwd als ik het goed begrijp.’

‘Nou, gelukkig?’ Odette glimlachte even. ‘Hij beweert doodongelukkig te zijn.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Dat zullen alle mannen wel zeggen, die op een avontuurtje uit zijn.’

‘Dat avontuurtje heeft dan toch zeker een half jaar geduurd,’ merkte Kristy op.

‘Hij heeft me dan ook bezworen, dat het oprechte liefde was.’ Ze snoof, maar ging verder: ‘Ik had eigenlijk allang het gevoel dat er iets niet klopte. Daarom was ik ook altijd zo prikkelbaar als jij over Johan begon.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Wat kan een mens stom zijn, hè? In al die tijd zijn we nooit bij hem thuis geweest. Steeds weer had hij een andere smoes.’ Ze frommelde een zakdoekje tot een